

Sygn. akt IV P 57/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 maja 2015 roku

Sąd Rejonowy w Zamościu IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym :

Przewodniczący: Sędzia SR Sylwia Żukowska

Ławnicy: Piotr Michoński, Halina Kupiec

Protokolant: starszy sekr. sądowy Teresa Momot

po rozpoznaniu w dniu 14 maja 2015 roku

na rozprawie sprawy

z powództwa J. G.

przeciwko P. P.

o odszkodowanie z tytułu niezgodnego z prawem rozwiązania umowy o pracę

I. oddała powództwo;

II. nieuiszczoną opłatę od pozwu, od uiszczenia której powód był zwolniony, przejmuje na rachunek Skarb Państwa.

Sygn. akt IV P 57/15

UZASADNIENIE

Powód J. G. pozwem z dnia 9 marca 2015 roku przeciwko pozwanemu Chłodni (...) Spółce Jawnej z siedzibą w L. wniósł o zasądzenie kwoty 5250 złotych z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty tytułem odszkodowania za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, iż zatrudniony był w pozwanej spółce na podstawie umowy o pracę z dnia 13 stycznia 2015 roku zawartej na czas określony do dnia 14 kwietnia 2015 roku na stanowisku kierowcy. Pismem z dnia 3 marca 2015 roku pozwany rozwiązał z nim umowę o pracę bez wypowiedzenia wskazując jako przyczynę nieusprawiedliwioną obecność w pracy od dnia 2 marca 2015 roku. Zdaniem powoda przyczyna powinna być podana na tyle konkretnie, aby umożliwiała kontrolę sądową prawdziwości i zasadności zwolnienia w granicach zarzutów podanych w zwolnieniu. W przedmiotowej sprawie pozwany nie wykazał świadomości występującej po stronie powoda jakoby działał destabilizująco na proces pracy w przedsiębiorstwie pozwanego. W ocenie powoda również interesy pracodawcy nie zostały w tym miejscu zagrożone albowiem w dniu nieobecności powód nie miał zaplanowanego przez pracodawcę żadnego kursu, którego niewykonanie skutkowałoby poniesieniem strat po stronie pracodawcy. J. G. wskazał, iż jego zachowaniu nie można przypisać elementu ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków pracowniczych, co oznacza, że pracodawca nie mógł rozwiązać z nim umowy o pracę na podstawie art. 52 §1 pkt 1 k.p. (k.1-5 – pozew).

Pozwany Chłodnia (...) Spółka Jawna z siedzibą w L. w odpowiedzi na pozew z dnia 8 kwietnia 2015 roku wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu odpowiedzi na pozew pozwany wskazał, iż wprawdzie w oświadczeniu pracodawcy wskazano, że przyczyną rozwiązania umowy o pracę była nieusprawiedliwiona „obecność” w pracy od dnia 2 marca 2015 roku, ale jest to oczywista omyłka pisarska. Powód doskonale wiedział z jakiego powodu został zwolniony z pracy, gdyż nie stawiając się do pracy w dniu 2 i 3 marca 2014 roku świadomie zaniedbał swój obowiązek, gdyż do dnia 4 marca 2015 roku miał dojechać do (...)S. J. w celu zmiany innego kierowcy. Ponieważ nie stawiał się do pracy, inny kierowca musiał wrócić do Polski „na pusto”. Takie postępowanie powoda spowodowało powstanie znacznych strat u pozwanego, a także zdestabilizowało pracę innych pracowników. Pozwany podniósł, iż nie jest prawdą, że w dniu 2 marca 2015 roku powód nie miał zaplanowanego żadnego kursu, którego niewykonanie skutkowałoby poniesieniem strat po stronie pracodawcy. Dodatkowo z ostrożności procesowej pozwany zakwestionował wysokość roszczenia powoda. Wskazał bowiem, że skoro z powodem rozwiązano umowę o pracę z dniem 4 marca 2015 roku, a umowa miała trwać do 14 kwietnia 2015 roku to ewentualne odszkodowanie nie może przekroczyć wysokości wynagrodzenia za ten okres (k. 8-13 – odpowiedź na pozew).

Sąd Rejonowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych ustalił następujący stan faktyczny:

Powód J. G. został zatrudniony w spółce Chłodnia (...) Spółka Jawna z siedzibą w L. na podstawie umowy o pracę z dnia 13 stycznia 2015 roku zawartej na czas określony do dnia 14 kwietnia 2015 roku na stanowisku kierowcy w pełnym wymiarze czasu pracy (akta osobowe powoda – umowa o pracę, k. 26 v – wyjaśnienia powoda potwierdzone zeznaniami k. 28, k. 27 – wyjaśnienia pozwanego potwierdzone zeznaniami k. 28 v).

Prawo jazdy J. G. na samochody ciężarowe utraciło swoją ważność z dniem 27 stycznia 2015 roku. Tego samego dnia utraciły ważność również badania psychotechniczne powoda. Do dnia 14 maja 2015 roku powód nie złożył wniosku o wydanie prawa jazdy, nie przeszedł także badań psychotechnicznych (akta osobowe powoda – prawo jazdy powoda, k. 28 – zeznania powoda).

W okresie od 13 stycznia 2015 roku do 20 lutego 2015 roku powód przebywał w trasie w ramach swoich obowiązków pracowniczych. Po powrocie do kraju w dniu 22 lutego 2015 roku otrzymał skierowanie na badania okresowe. W dniu 26 lutego 2015 roku J. G. stawiał się u pracodawcy i przedłożył pracodawcy aktualne badania lekarskie, stwierdzające jego zdolność do pracy. Powód nie zrobił w terminie badań psychotechnicznych, ponieważ pracodawca nie pokrył kosztów tego badania (k. 27 – wyjaśnienia powoda potwierdzone zeznaniami k. 28, k. 27 – wyjaśnienia pozwanego potwierdzone zeznaniami k. 28v, k. 27 v – zeznania świadka A. P.).

P. P. w dniu 2 marca 2015 roku poinformował powoda telefonicznie, że w dniu 3 marca 2015 roku ma udać się do Niemiec, aby podmienić drugiego kierowcę. Powód poinformował wówczas pozwanego, że skończyły mu się badania okresowe i w związku z tym nie może jechać (k. 26 v – wyjaśnienia powoda potwierdzone zeznaniami k. 28, k. 27 – wyjaśnienia pozwanego potwierdzone zeznaniami k. 28v).

Podczas rozmowy w dniu 2 marca 2015 roku powód poinformował także pracodawcę, że nie może jechać w trasę ponieważ ma nieważne prawo jazdy. Zwrócił uwagę, że nie posiada środków finansowych na złożenie wniosku o wydanie nowego prawa jazdy (k. 27 – wyjaśnienia pozwanego potwierdzone zeznaniami k. 28v).

Od dnia 3 marca 2015 roku powód nie stawiał się już do pracy (k. 28-28 v – zeznania powoda, okoliczność bezsporna).

W dniu 27 lutego 2015 roku powód otrzymał od pozwanego rozliczenie kosztów podróży w kwocie 6810,10 złotych (akta osobowe powoda – rozliczenie, k. 27 v – wyjaśnienia powoda potwierdzone zeznaniami k. 28).

Z uwagi na fakt, iż powód nie wykonał kursu do R. K..S. J. w celu zmiany innego kierowcy – pozwany poniósł szkodę, bowiem inny kierowca musiał wracać do Polski „na pusto” (k. 12 – pismo pozwanego, k.27 – wyjaśnienia pozwanego potwierdzone zeznaniami k. 28 v).

Pismem z dnia 3 marca 2015 roku doręczonym J. G. w dniu 4 marca 2015 roku pozwany rozwiązał z powodem umowę o pracę bez wypowiedzenia na podstawie art. 52 §1 pkt 1 k.p. z winy pracownika. Jako przyczynę rozwiązania łączącego

strony stosunku pracy pracodawca wskazał nieusprawiedliwioną obecność w pracy powoda od dnia 2 marca 2015 roku. Pouczono powoda o prawie wniesienia odwołania do Sądu, przy czym wskazano błędny okres do wniesienia odwołania – wpisując 7 dni, zamiast 14 dni (akta osobowe powoda – pismo w przedmiocie rozwiązania umowy o pracę, akta osobowe powoda – zwrotne potwierdzenie odbioru, k. 26 v – wyjaśnienia powoda potwierdzone zeznaniami k. 28, k. 27 – wyjaśnienia pozwanej potwierdzone zeznaniami k. 28 v).

Miesięczne wynagrodzenie powoda liczone, jak ekwiwalent pieniężny za urlop wypoczynkowy wynosi 1750 złotych (akta osobowe powoda- zaświadczenie).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zeznań powoda J. G. (k. 26 v - 27 wyjaśnienia potwierdzone zeznaniami k. 28 - 28 v), pozwanej P. P. (k.27 - 27 v – wyjaśnienia potwierdzone zeznaniami k. 28 v) oraz przesłuchanej w charakterze świadka A. P. (k. 27 v - 28). Powyższe zeznania Sąd obdarzył wiarą w całości, gdyż są one szczere, logiczne i ze sobą zbieżne. Potwierdzają, iż powód od dnia 2 marca 2015 roku odmówił świadczenia pracy i nie stawiał się do pracy, ponieważ miał nieważne prawo jazdy na pojazdy ciężarowe oraz nie uaktualnił badań psychotechnicznych. Zwracają uwagę, iż pod koniec lutego 2015 roku powód otrzymał od pracodawcy kwotę około 7000 złotych tytułem rozliczenia podróży służbowych.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił także na podstawie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy oraz aktach osobowych powoda, które nie budzą wątpliwości, co do ich autentyczności.

W oparciu o powyższe ustalenia **Sąd zważył, co następuje:**

Powództwo jest niezasadne i jako takie podlega oddaleniu.

Stosownie do treści przepisu art. 52 § 1 pkt 1 k.p. pracodawca może rozwiązać umowę o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika w razie ciężkiego naruszenia przez niego podstawowych obowiązków pracowniczych.

Rozwiązanie umowy w trybie art. 52 § 1 pkt 1 kp jest nadzwyczajnym sposobem zakończenia łączącego strony stosunku pracy i powinno być stosowane przez pracodawcę wyjątkowo i z ostrożnością oraz musi być uzasadnione szczególnymi okolicznościami, które w zakresie winy pracownika polegają na jego złej woli lub rażącym niedbalstwie, a nie na błędnym przekonaniu o działaniu w interesie pracodawcy (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 czerwca 1997 r., I PKN 193/97, opubl. OSNP 1998, z. 9, poz. 269). Pracodawca może rozwiązać z pracownikiem umowę o pracę bez wypowiedzenia w sytuacji, gdy pracownik w sposób ciężki naruszył podstawowe obowiązki pracownicze oraz jego zachowanie jest zawinione. Przesłanki te muszą zaistnieć kumulatywnie, brak którejkolwiek z nich powoduje bowiem, że rozwiązanie umowy o pracę przez pracodawcę narusza wskazaną normę prawną (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia 2000 r., I PKN 473/99, opubl. OSNAPIUS 2001, z. 10, poz. 348).

Należy wskazać, że kwestią sporną w niniejszej sprawie jest ocena czy zarzuty wskazane w piśmie rozwiązującym umowę o pracę tj. nieusprawiedliwiona nieobecność w pracy od dnia 2 marca 2015 roku mogły stanowić podstawę rozwiązania z powodem umowy o pracę bez wypowiedzenia.

W pierwszej kolejności należy wskazać, iż wyłącznie oczywista omyłka pisarska stanowiła o wpisaniu w treści pisma rozwiązującego umowę o pracę, że przyczyną rozwiązania umowy o pracę jest „nieusprawiedliwiona obecność” – należy bowiem wskazać, iż nieusprawiedliwiona może być tylko nieobecność. Niniejsza omyłka nie może stanowić o braku wskazania przez pracodawcę prawidłowej przyczyny rozwiązania stosunku pracy.

W niniejszej sprawie powód konsekwentnie twierdził, że nie mógł wykonać polecenia służbowego wyjazdu w dniu 2 marca 2015 roku, ponieważ miał nieważne badania psychotechniczne, które powinny zostać sfinansowane przez pracodawcę. W toku sprawy ustalono jednakże, iż powyższe badania nie stanowiły jedynej przyczyny odmowy wyjazdu – powód nie posiadał bowiem ważnego prawa jazdy na pojazdy ciężarowe – okres jego ważności upłynął z dniem 27 stycznia 2015 roku. Okoliczność nie złożenia wniosku o wydanie prawa jazdy powód uzasadnił brakiem pieniędzy.

Zgromadzony materiał dowodowy wskazuje, iż w dniu 27 lutego 2015 roku tj. po upływie ważności prawa jazdy powód otrzymał od pracodawcy kwotę 6810,10 złotych tytułem rozliczenia kosztów podróży. Otrzymanie środków nie skłoniły jednakże powoda do przedłużenia uprawnień do kierowania pojazdami. W tych okolicznościach należy uznać, iż powód nie poczynił jakichkolwiek starań (pomimo otrzymania środków finansowych), aby uzyskać niezbędne uprawnienia do wykonywania zawodu. Okoliczność, iż badania psychotechniczne powinny być finansowane przez pracodawcę, także nie ma znaczenia, gdyby bowiem powód wykazał choćby odrobinę dobrej woli – wykonałby te badania na własny koszt, a następnie zobowiązał pozwanego do zwrotu należności z tego tytułu. Z akt wynika, że do chwili obecnej powód nie posiada ważnego prawa jazdy, ani badań psychotechnicznych.

J. G. w dniu 2 marca 2015 roku nie stawiał się do pracy (tego dnia przeprowadził wyłącznie z pracodawcą rozmowę telefoniczną podczas której poinformował go, że nie wykona zleconego kursu). Okolicznością bezsporną jest także fakt, iż do dnia 9 marca 2015 roku powód nie stawiał już do pracy. Wobec nie wykonania polecenia służbowego tj. wyjazdu do R. K..S. J. w celu zmiany innego kierowcy – pozwany poniósł szkodę, bowiem inny kierowca musiał wracać do Polski „na pusto”, co wiązało się z pokryciem przez pracodawcę kosztów takiego dojazdu.

Okoliczność, iż powód od dnia 2 marca 2015 roku nie stawiał się do pracy, w ocenie Sądu świadczy o ciężkim naruszeniu przez powoda podstawowych obowiązków pracowniczych. Pozwany przedłożył powodowi skierowanie na badania – wyraził zatem gotowość i chęć dalszej współpracy. W okolicznościach sprawy powód nie wykazał się jakimkolwiek działaniem, aby choćby zapewnić sobie możliwość kontynuowania zatrudnienia (nawet nie złożył wniosku o przedłużenie prawa jazdy), co ostatecznie obligowało pracodawcę do złożenia powodowi oświadczenia o rozwiązaniu umowy bez wypowiedzenia.

W świetle powyższego w ocenie Sądu takie działanie powoda - bez wątpienia pozwala przypisać mu zarzut ciężkiego naruszenia obowiązków pracowniczych.

Rozwiązując z pracownikiem umowę o pracę bez wypowiedzenia na podstawie art. 52 § 1 pkt 1 k.p., pracodawca zobowiązany jest w uzasadnieniu powołać nie tylko treść tego artykułu, ale także wskazać konkretne przyczyny będące podstawą rozwiązania umowy o pracę. W niniejszej sprawie pozwany pracodawca w sposób prawidłowy wywiązał się z powyższego obowiązków. W skierowanym do powoda piśmie wskazał, że podstawą prawną rozwiązania umowy o pracę jest art. 52 § 1 pkt 1 k.p. oraz skonkretyzował, jakiego naruszenia pracowniczych obowiązków dopuścił się powód. W piśmie tym pracodawca poinformował również powoda o możliwości wniesienia odwołania do sądu pracy. Pozwany uczynił, zatem zadość wymogom określonym w art. 30 § 4 k.p., który stanowi, iż w oświadczeniu pracodawcy o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia powinna być wskazana przyczyna uzasadniająca rozwiązanie umowy. Stosownie do treści art. 52 § 2 k.p. umowę o pracę można rozwiązać w trybie art. 52 § 1 k.p. jedynie przed upływem jednego miesiąca od uzyskania przez pracodawcę wiadomości o okoliczności uzasadniającej rozwiązanie umowy o pracę.

W przedmiotowej sprawie pracodawca dochował tego terminu, bowiem o fakcie naruszenia ciężkich obowiązków pracowniczych przez powoda dowiedział się 2 marca 2015 roku, kiedy to już powód nie stawiał się do pracy i poinformował, że nie zrealizuje kursu, a oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę w trybie art. 52 § 1 pkt 1 k.p. zostało doręczone powodowi w dniu 4 marca 2015 roku.

W świetle powyższego, w ocenie Sądu, żądanie powoda zasądzenia odszkodowania nie zasługuje na uwzględnienie. Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika jednoznacznie, że powód dopuścił się w trakcie trwania umowy o pracę ciężkiego naruszenia obowiązków pracowniczych, stanowiącego podstawę rozwiązania z nim umowy o pracę w trybie art. 52 § 1 pkt 1 k.p.

Stosownie do treści art. 96 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2014 r, poz. 1025) powód nie miał obowiązku uiszczenia opłaty od pozwu. Według art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić lub, których nie miał obowiązku uiścić kurator lub prokurator, sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąża

przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu. Wobec wygrania sprawy przez stronę pozwaną, nie było podstaw do obciążenia jej tymi kosztami.

Z uwagi na powyższe, Sąd nieuiszczoną opłatę od pozwu od uiszczenia której powód był zwolniony przejął na rachunek Skarbu Państwa.

Z tych względów oraz na podstawie powołanych przepisów prawa, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.